

Archiv für Papyrussforschung und verwandte Gebiete. 30. Band. Teubner (Leipzig) 1984, σελ. 130 + 17 πίνακας.

Το Archiv είναι τὸ ἀρχαιότερον περιοδικὸν σύγγραμμα (ἔναρξις ἐκδόσεως τὸ 1900), τὸ ὁποῖον ἐξυπηρετεῖ κατὰ κύριον λόγον τὴν Παπυρολογία. Μὲ μίαν ἀκόμη πλειάδα περιοδικῶν παρομοίου περιεχομένου ἡ Παπυρολογία ἔτυχε νὰ ὑπηρετῆται καλύτερα ἀπὸ ὄλους τοὺς ἐπιστητοὺς κλάδους τῆς ἀρχαιογνωσίας. Τοῦτο προέκυψε κατὰ φυσικὸν τρόπον, διότι ἡ Παπυρολογία κατὰ τὸν παρόντα αἰῶνα καταξιώθηκε ὡς ἐπιστήμη καὶ ἀπέσπασε πρὸς τὸ μέρος τῆς διαπρεπεῖς μελετητᾶς τοῦ ἀρχαίου κόσμου.

Τὸ Archiv διακρίνεται διὰ τὴν συμβολὴν του πρὸς τὴν κατεύθυνσιν αὐτὴν μὲ τὸ πάντοτε εὐπρόσδεκτον ἀπὸ τὸν παπυρολόγον περιεχόμενον. Φιλοξενεῖ, ὡς γνωστόν, ἐργασίας, ἡ συμβολὴ τῶν ὁποίων εἰς τὴν πρόοδον τῆς Παπυρολογίας εἶναι ἐκ τῶν προτέρων δεδομένη.

Ὁ 30ὸς τόμος ἀρχίζει μὲ μίαν ἐξαιρετικῶς χρησίμην συλλογὴν Βερολινείων παπύρων (Αριθ. 21208, 21203, 21207, 17018-21218, 13231-21201-21202), ποὺ περιέχουν ἀποσπάσματα ἀπὸ τὸ ἀρχαῖον ἀττικὸν δράμα. Ἡ συλλογὴ ἐκδίδεται ἀπὸ τὸν Herwig Maehler. Τὰ ἀποσπάσματα αὐτὰ περιέχουν στίχους ἀπὸ τὸν *Αἴαντα* τοῦ Σοφοκλέους (στ. 921-927, 950-957), τοῦ Εὐριπίδου τὰς *Βάκχας* (στ. 198-206, 226-235, 1053-1054, 1081-1083), τὰς *Φοινίσσας* (στ. 1383-1387, 1415-1418, καὶ ἄλλος πάπυρος τοὺς στ. 493-503, 505-512, 533-534, 543-548, 565-569, 591-597, 601-605, 615-619, 684-703, 719-739, 828-833, 846-851, 861-867, 989-934, 1079-1095, 1113-1129), τὴν *Μῆδειαν* (στ. 410-427, 501-510, 546-547, 549-554, 838-841, 884-887, 1054-1056, 1059-1064, 1098-1103), καὶ τέλος τοῦ Ἀριστοφάνους τὴν *Εἰρήνην* (στ. 141-152, 175, 178-187, 194-200), τοὺς *Ἀχαρνῆς* (στ. 593-601, 608-617, 622-625, 631-641, 646-656, 661-663, 686-689, 725-728, 747-758, 762-786, 791-803, 807-829, 904-936, 941-976), τοὺς *Βατράχους* (στ. 1458-1460, 1493-1496), τοὺς *Ὀρνίθας* (στ. 819-829, 859, 864) καὶ τὸν *Πλοῦτον* (στ. 134-144, 170-173, 289-293, 311-319, 326-355). Ἐξέθεσα σκόπιμα τοὺς ἀριθμοὺς τῶν στίχων, διὰ ν' ἀντιληφθῆ ὁ ἀναγνώστης ἀμέσως τὴν σημαντικὴν ἔκτασιν τοῦ κειμένου ποὺ ἔχει διασωθῆ εἰς τοὺς δημοσιευομένους ἐδῶ παπύρους καὶ νὰ διαισθανθῆ τὴν συμβολὴν τοῦ παπυρικοῦ αὐτοῦ κειμένου εἰς τὴν κριτικὴν ἐπεξεργασίαν τῶν ἀντιστοιχῶν ἀποσπασμάτων ποὺ εὐρίσκονται εἰς τὰ μεσαιωνικὰ χειρόγραφα. Τὴν κριτικὴν αὐτὴν ἐπεξεργασίαν ἐπιχειρεῖ εἰς τὴν συνέχειαν ὁ Maehler, χωρὶς ὁμως νὰ ἐξαντλῆ ὅλην τὴν χειρόγραφον παράδοσιν. Τὸ παπυρικὸν κείμενον παρουσιάζεται κατὰ «διπλωματικὴν» ἐκδοσιν (δηλαδὴ χωρὶς τονικὰ σημεῖα καὶ σημεῖα στίξεως), καὶ ἡ ἰδίᾳ μέθοδος ἀκολουθεῖται καὶ εἰς τὰ συμπληρώματα, ὅπου ὑπάρχουν χάσματα εἰς τοὺς παπύρους, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἐντύπων ἐκδόσεων. Ὁ τελευταῖος ὁμως αὐτὸς λόγος μᾶς ἀναγκάζει νὰ ἐκδώσωμεν τὸ κείμενον, τόσον τὸ παπυρικὸν ὅσον καὶ αὐτὸ ἐντὸς τῶν χασμάτων, κατὰ τὸν συνήθη τρόπον τῶν κριτικῶν ἐκδόσεων.

Εἶναι ἄξιον προσοχῆς τὸ γεγονός ὅτι ἐδῶ, ὅπως καὶ εἰς ἄλλας περιπτώσεις ἐκδόσεως φιλολογικῶν παπύρων, τὸ παπυρικὸν κείμενον σπάνια ἐπεβεβαίωσε διορθώσεις νεωτέρων φιλολόγων. Ἐξ ἄλλου δὲ ἐργασίαι αὐτοῦ τοῦ εἶδους ἀπετέλεσαν συχὰ ἀντικείμενον διδακτορικῶν διατριβῶν καλύπτοντας τὴν ἔλλειψιν καὶ ἀδυναμίαν ἀνευρέσεως θεμάτων ἐκ μέρους τῶν κλασσικῶν φιλολόγων.

